

knytte Forbindelsen med de to Damer. Siden sin Hjemkomst havde han følt sig stadig mere trykket af Afhængighedsforholdet til sine Svigerforældre, der var og altid vilde blive ham fremmede. Philip Salomon havde ganske vist aldrig hentydet til deres Pengemellemværende; men det var ham ikke destomindre en Pine at skylde den Mand Taknemmelighed. Imidlertid var han nødt til igen at rejse et Laan for overhovedet at kunne komme til Amerika, og det var nu hans Hensigt at søge dette hos Baronessen, som jo i sin Tid ganske af sig selv havde tilbuddt ham, ja, næsten havde villet paanøde ham sin Støtte.

*

*

*

Da Pers Telegram naaede „Skovbakken“, var Jakobe oppe paa sit Værelse. Uden at ane noget om, hvad der havde optaget ham den hele Dag, var hun efter Frokosttid taget til Byen for at gøre nogle Indkøb og havde saa ogsaa søgt ham paa Hotellet. Men da hun af Portneren fik at vide, at han ikke var hjemme, var hun bleven skamfuld og havde hverken efterladt Besked eller Kort. Derefter havde hun en Tid fartet om paa Gaderne i et forfløjent Haab om at møde ham og samtidig med en vis Angst derfor, fordi hun vidste, at Per ikke kunde lide saadanne tilfældige Sammentræf. Til sidst havde saa Regnen drevet hende hjem.

Men heller ikke herhjemme faldt hun til Ro. Der var i de sidste Dage kommen en Rastløshed over hende, som drev hende til al Slags unyttig og utidig Beskæftigelse. Og bestandig var det Forberedelserne til Pers og hendes Englandsrejse, der opfyldte hende. For alt, hvad der laa paa den anden Side af denne „deres anden Bryllupsrejse“, som hun i Fortrolighed kaldte den, tillukkede hun saa vidt muligt sine Tanker, at ingen Angst, ingen Uro eller Bekymring skulde kaste Skygge over deres fornyede Forening. I de to stakkels korte Uger, deres Samliv kunde vare, skulde de kun leve og aande for deres Kærlighed. Dybt, dybt vilde hun slukke sin brændende Livstørst, inden Trængselens Dage kom.

Da hun læste Telegrammet, blev hun rent instinktmæssig